

102

UCHWAŁA Nr 103 RADY MINISTRÓW

z dnia 26 kwietnia 1974 r.

w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w handlu wewnętrznym.

Rada Ministrów po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy uchwały dotyczą pracowników zatrudnionych w handlu wewnętrznym:

- 1) w przedsiębiorstwach handlu rynkowego i zaopatrzeniowego oraz w centralach i zjednoczeniach grupujących przedsiębiorstwa handlu wewnętrznego,
- 2) w uspołecznionych sklepach handlu detalicznego,
- 3) w uspołecznionych zakładach gastronomicznych, zwanych dalej „jednostkami handlowymi”.

2. Z zastrzeżeniem ust. 3 przepisów uchwały nie stosuje się do pracowników wynagradzanych według odrębnych zasad, a mianowicie do:

- 1) pracowników przedsiębiorstw aptek,
- 2) pracowników zorganizowanego transportu samochodowego,
- 3) kierowców pojazdów samochodowych i ich pomocników oraz pracowników warsztatów samochodowych transportu nie zorganizowanego,
- 4) uczniów odbywających naukę zawodu,
- 5) pracowników komórek projektowo-kosztorysowych wynagradzanych według zasad obowiązujących w biurach projektowych,
- 6) pracowników działalności pomocniczej (zakładów wydzielonych bądź określonych grup pracowników) objętych branżowymi zasadami wynagradzania,
- 7) pracowników zatrudnionych w wydodrębnionych placówkach socjalnych i kulturalno-oświatowych,
- 8) pracowników zawodów i specjalności budowlanych, wchodzących w skład brygad remontowo-budowlanych, objętych układem zbiorowym pracy w budownictwie,
- 9) pracowników straży przemysłowej,
- 10) pracowników straży pożarnej,
- 11) maszynistek zatrudnionych w halach maszyn,
- 12) innych pracowników, których wynagrodzenie regulują odrębne przepisy.

3. Do pracowników, o których mowa w ust. 2 pkt 2, 3, 4, 7, 9, 10 i 11, stosuje się przepisy § 18, a ponadto do pracowników, o których mowa w ust. 2 pkt 3, 7, 10, i 11, stosuje się przepisy § 15.

§ 2. Upoważnia się zainteresowanych ministrów (kierowników urzędów centralnych) w porozumieniu z zarządami głównymi właściwych branżowo związków zawodowych do ustalenia szczegółowych zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w handlu wewnętrznym w drodze:

- 1) podpisania protokołu dodatkowego do układów zbiorowych pracy,
- 2) wydania zarządzeń dla tych jednostek handlowych, w których układ zbiorowy pracy nie obowiązuje.

§ 3. Upoważnia się zainteresowanych ministrów (kierowników urzędów centralnych) do ustalenia — w porozu-

mieniu z zarządami głównymi właściwych branżowo związków zawodowych — szczegółowych zasad wynagradzania pracowników, o których mowa w § 1 ust. 1, przy zastosowaniu:

- 1) tabel stawek płac zasadniczych dla robotników i rzemieślników w wysokości od 6,00 zł do 19,00 zł za godzinę lub odpowiednio przeliczonych miesięcznych stawek płac zasadniczych,
- 2) tabeli miesięcznych stawek płac zasadniczych dla pozostałych pracowników jednostek handlowych w wysokości od 1.200 zł do 8.000 zł,
- 3) tabeli dodatków funkcyjnych w wysokości od 200 zł do 5.000 zł miesięcznie dla pracowników pełniących funkcje kierownicze, określone w szczegółowych zasadach wynagradzania

— na podstawie zasad wynagradzania ustalonych przez Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych (§ 4).

§ 4. 1. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych w porozumieniu z Ministrem Handlu Wewnętrznego i Usług oraz w uzgodnieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych określi, opierając się na przepisach niniejszej uchwały, zasady wynagradzania pracowników zatrudnionych:

- 1) w przedsiębiorstwach handlu rynkowego oraz w grupujących te przedsiębiorstwa zjednoczeniach i centralach handlowych (jednostkach równorzędnych),
- 2) w sklepach handlu detalicznego,
- 3) w otwartych i zamkniętych zakładach żywienia zbiorowego, w tym zatrudnionych:
 - a) w stołówkach i bufetach pracowniczych i studenckich prowadzonych przez przedsiębiorstwa handlowe i przedsiębiorstwa nie zaliczone do działu „handel”,
 - b) w stołówkach i bufetach pracowniczych i studenckich prowadzonych przez jednostki budżetowe, również w formie gospodarstw pomocniczych.

2. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych w porozumieniu z Państwową Radą Gospodarki Materiałowej oraz w uzgodnieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych określi, opierając się na przepisach niniejszej uchwały, zasady wynagradzania pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach handlu zaopatrzeniowego oraz w grupujących je centralach handlowych, w tym także pracowników magazynowych.

3. Upoważnia się zainteresowanych ministrów (kierowników urzędów centralnych) do zastosowania, w uzgodnieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych, w uzasadnionych wypadkach:

- 1) do pracowników jednostek handlowych typu zaopatrzeniowego, wydzielonych zakładów bądź grup pracowników — branżowych zasad wynagradzania dostosowanych odpowiednio do charakteru działania jednostek handlowych,

- 2) do pracowników magazynowych zatrudnionych w jednostkach gospodarki uspołecznionej, nie zaliczonych do działu „handel” — zasad wynagradzania ustalonych w trybie ust. 2,
- 3) do pracowników zatrudnionych w biurach zbytu oraz w przedsiębiorstwach kompletacji dostaw, nie zaliczonych do działu „handel” — zasad określonych niniejszą uchwałą.

§ 5. Upoważnia się Ministra Handlu Wewnętrznego i Usług do określania, w porozumieniu z Ministrami Pracy, Płac i Spraw Socjalnych oraz Kultury i Sztuki i w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Kultury i Sztuki, zasad wynagradzania muzyków zatrudnionych w zakładach gastronomicznych.

§ 6. 1. Pracownicy jednostek handlowych mogą otrzymywać wynagrodzenie według następujących form:

- 1) czasowej,
- 2) prowizyjnej,
- 3) czasowo-prowizyjnej,
- 4) akordowej.

2. Bez względu na stosowaną formę wynagrodzenia pracownicy wymienieni w ust. 1 mogą otrzymywać premię według zasad określonych w § 7.

§ 7. 1. Na premiowanie pracowników wynagradzanych według form prowizyjnej i czasowo-prowizyjnej tworzy się fundusz premii w wysokości nie przekraczającej — w roku wprowadzenia zasad wynagradzania określonych w uchwale — 5% planowanych miesięcznych płac zasadniczych tych pracowników.

2. Na premiowanie pracowników wynagradzanych według form czasowej i akordowej tworzy się fundusz premii w wysokości nie przekraczającej — w roku wprowadzenia zasad wynagradzania określonych w uchwale — 15% planowanych miesięcznych płac zasadniczych tych pracowników.

3. Do pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach handlowych oraz w centralach i zjednoczeniach grupujących te przedsiębiorstwa mają zastosowanie przepisy uchwały nr 298 Rady Ministrów z dnia 24 listopada 1972 r. w sprawie premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych oraz grupujących je zjednoczeniach (Monitor Polski z 1972 r. Nr 56, poz. 297 i z 1974 r. Nr 7, poz. 52).

4. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych na wniosek zainteresowanego ministra (kierownika urzędu centralnego) może w uzasadnionych wypadkach wyrazić zgodę na wprowadzenie odmiennych zasad premiowania niż określone w uchwale Rady Ministrów powołanej w ust. 3.

5. Przepisy ust. 3 i 4 nie dotyczą przedsiębiorstw i organizacji gospodarczych, w których przed dniem wejścia w życie uchwały zostały wprowadzone nowe zasady systemu ekonomiczno-finansowego.

§ 8. 1. Akordowa forma wynagradzania może być stosowana na podstawie decyzji kierownika jednostki handlowej przy pracach, dla których zapewniono:

- 1) ciągłość stosowania akordu podczas pełnej zmiany roboczej,
- 2) kontrolę i ewidencję ilościowych i jakościowych wyników pracy.

2. Pracownicy zatrudnieni przy załadowywaniu i wyładowywaniu towarów masowych, objętych katalogiem

jednolitych norm pracy na roboty załadunkowe i wyładunkowe towarów masowych, wykonywane ręcznie lub z użyciem pomocniczego sprzętu zmechanizowanego oraz pomocniczych środków transportu, otrzymują wynagrodzenie akordowe według jednostkowych stawek płac netto.

§ 9. 1. Wysokość stawek prowizyjnych pracowników wynagradzanych według prowizyjnej lub czasowo-prowizyjnej formy płac ustala się od wartości obrotów w ramach planowanego dla danego zakładu pracy osobowego funduszu płac (dyspozycyjnego funduszu płac), z tym że w uzasadnionych wypadkach stawki te mogą być określone:

- 1) oddzielnie od obrotów niektórymi towarami,
- 2) w zależności od ilości sprzedanych (wyprodukowanych) towarów.

2. Stawki prowizyjne ustalane są zgodnie z zawartą z pracownikiem umową o pracę, z tym że:

- 1) w razie zmiany ceny oraz zasadniczej zmiany wartości obrotów spowodowanej zmianą struktury cen sprzedawanych towarów itp. ulegają zmianie bez konieczności ich wypowiedzenia i w sposób nie powodujący obniżenia planowanego wynagrodzenia prowizyjnego,
- 2) w razie okresowego wprowadzenia do sprzedaży nowych towarów wpływających na zmianę wielkości i struktury obrotów — mogą być ustalone na te towary oddzielne stawki prowizyjne.

3. Wynagrodzenie prowizyjne pracowników oblicza się według indywidualnej bądź brygadowej stawki prowizyjnej. Decyzję w tej mierze wydaje dyrektor przedsiębiorstwa.

§ 10. Obrót napojami alkoholowymi o mocy powyżej 18% nie może być wliczany do obrotu stanowiącego podstawę do ustalenia stawek prowizyjnych i obliczania wynagrodzenia prowizyjnego, jak również nie może być przyjęty jako zadanie premii.

§ 11. 1. Pracownicy zatrudnieni w niepełnym wymiarze czasu pracy wynagradzani są według zasad analogicznych jak pracownicy zatrudnieni w pełnym wymiarze czasu, z tym że wysokość stawek płac zasadniczych przysługujących im odpowiednio do posiadanych kwalifikacji zawodowych i zajmowanego stanowiska ustala się proporcjonalnie do czasu pracy.

2. Ustalona w sposób określony w ust. 1 stawka płac zasadniczych może być podniesiona w granicach do 20% dla pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy w sklepach handlu detalicznego i zakładach gastronomicznych.

§ 12. Kierownikom produkcji i ich zastępcom, kucharzom, mistrzom cukierniczym i garmazeryjnym, zatrudnionym w zakładach gastronomicznych kategorii „LUX” i kategorii „I”, może być przyznany dodatek w wysokości do 10% miesięcznej stawki płacy zasadniczej, wynikającej z osobistego zaszerogowania, za teoretyczną i praktyczną znajomość wytwarzania narodowych potraw (wyrobów garmazeryjnych i cukierniczych obcych krajów).

§ 13. 1. Pracownicy jednostek handlowych zatrudnieni w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych otrzymują dodatki w wysokości od 0,50 zł do 1,50 zł za 1 godzinę pracy w tych warunkach. W razie stałego zatrudnienia w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych pracownicy mogą otrzymywać zryczałtowane

dotatki w wysokości nie przekraczającej 300 zł miesięcznie.

2. Pracownicy zatrudnieni przy sprzedaży w szczególnie utrudnionych warunkach (np. sprzedaż towarów handlowych i produkcji gastronomicznej na wolnej przestrzeni, prowadzenie sprzedaży przy stosowaniu przerywanego czasu pracy, prowadzenie sprzedaży w zakładach zamkniętych służby zdrowia przeznaczonych dla chorych na gruźlicę) mogą otrzymać z tego tytułu dodatek w wysokości nie przekraczającej 400 zł miesięcznie.

3. Przy zbiegu uprawnień do dodatków, o których mowa w ust. 1 i 2, pracownikowi może być wypłacony tylko jeden (wyższy) dodatek.

§ 14. Za czas pracy w porze nocnej przysługuje pracownikom — z wyjątkiem pracowników zajmujących stanowiska kierownicze i samodzielne — dodatek w wysokości 15% stawki płacy zasadniczej według osobistego zaszerogowania.

§ 15. 1. Pracownicy otrzymują za wieloletnią nieprzerwaną pracę w jednym zakładzie pracy dodatek za wysługę lat w wysokości:

- 1) 5% miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego — po przepracowaniu 5 do 10 lat,
- 2) 10% miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego — po przepracowaniu 10 do 15 lat,
- 3) 15% miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego — po przepracowaniu 15 i więcej lat.

2. Zasady wypłacania dodatku oraz okresy pracy uznane za pracę w jednym zakładzie pracy określają przepisy wydane na podstawie § 4 uchwały.

3. Dodatki, o których mowa w ust. 1, mogą być wprowadzane sukcesywnie w miarę wygospodarowania na ten cel odpowiednich środków w ramach planowanego (dyspozycyjnego) funduszu płac.

§ 16. 1. Pracownikom jednostek handlowych zatrudnionym na stanowiskach, na których wymagane jest stałe posługiwanie się językami obcymi, może być przyznany miesięczny dodatek za znajomość języków obcych według zasad i w wysokości określonych odrębnymi przepisami.

2. Pracownikom zatrudnionym w sklepach handlu detalicznego i w zakładach gastronomicznych może być przyznany dodatek za znajomość języków obcych, o którym mowa w ust. 1, z tym że w razie znajomości języków obcych tylko w mowie, dodatek ten ustala się w wysokości 50% stawki dodatku określonej odrębnymi przepisami.

§ 17. Brygadziście kierującemu pracą brygady złożonej co najmniej z 5 robotników, a w wyjątkowych wypadkach z 3 lub 4 łącznie z brygadziściami, pracującym wspólnie z pozostałymi członkami brygady, przysługuje dodatek w wysokości od 5% do 15% godzinowej stawki wynikającej z osobistego zaszerogowania.

§ 18. 1. Pracownicy jednostek handlowych w zamian za przysługujące im dotychczas deputaty w naturze otrzymują ekwiwalent pieniężny.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy pracowników, którzy na podstawie przepisów o wynagradzaniu wydanych po dniu 1 maja 1972 r. zachowali prawo do deputatów w naturze.

3. Przepis ust. 1 nie narusza uprawnień pracowników do świadczeń w naturze przysługujących na podstawie odrębnych przepisów.

§ 19. Podwyższenie stawki zaszerogowania osobistego lub wynagrodzenia zasadniczego nie może być dokonywane częściej niż co 2 lata z wyjątkiem wypadków awansowania w związku z podwyższeniem kwalifikacji lub ze zmianą stanowiska pracy pracownika bądź po ukończeniu wstępnego stażu pracy lub po okresie próbnym.

§ 20. 1. Upoważnia się dyrektorów przedsiębiorstw, central i zjednoczeń, o których mowa w § 1 ust. 1 pkt 1, do tworzenia w ramach planowanego funduszu płac przedsiębiorstw, zarządu centrali lub zjednoczenia specjalnego funduszu nagród w wysokości 0,5% planowanego osobowego funduszu płac, a w jednostkach objętych nowymi zasadami systemu ekonomiczno-finansowego — odpowiednio — w wysokości 0,3% dyspozycyjnego funduszu płac.

2. W ramach funduszu nagród, o którym mowa w ust. 1, może być tworzony do dyspozycji ministra (kierownika urzędu centralnego) scentralizowany fundusz nagród w wysokości nie przekraczającej kwoty stanowiącej 20% utworzonego w tych jednostkach funduszu nagród.

3. Fundusz nagród, o którym mowa w ust. 1 i 2, przeznaczony jest na nagrody dla wyróżniających się pracowników za szczególne osiągnięcia w pracy, a także za wykonanie dodatkowych zadań wyznaczonych przez ministra (kierownika urzędu centralnego).

§ 21. Wynagrodzenia wypłacane z funduszu płac (z wyjątkiem wypłacanych z bezosobowego funduszu płac i funduszu honorariów) pracownikom objętym niniejszą uchwałą wolne są od podatku od wynagrodzeń i składki na cele emerytalne.

§ 22. Zasady wynagradzania określone w niniejszej uchwale powinny być wprowadzone po sprawdzeniu przez powołane w tym celu komisje pełnego przygotowania każdej jednostki handlowej do wprowadzenia nowych zasad wynagradzania, a w szczególności w zakresie:

- 1) prawidłowego zaszerogowania pracowników na podstawie nowego taryfikatora kwalifikacyjnego robotników i wymagań kwalifikacyjnych dla pracowników umysłowych oraz zgodności zaszerogowania z wykonywanymi czynnościami,
- 2) rozliczenia środków finansowych przeznaczonych na podwyżkę płac (§ 24 i 27).

§ 23. 1. Upoważnia się zainteresowanych ministrów (kierowników urzędów centralnych) w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych do podwyższania pracownikom stawek płac zasadniczych przy równoczesnym odpowiednim zmniejszeniu ruchomej części płac, w miarę wygospodarowania na ten cel odpowiednich środków przez wzrost efektywności pracy.

2. Zmiana struktury płac, o której mowa w ust. 1, może być wprowadzona w zakładach pracy po upływie dwóch lat od daty wprowadzenia zasad wynagradzania określonych niniejszą uchwałą, jeśli osiągnięta wielkość ruchomej części płac ma charakter trwały, jest wynikiem zwiększenia wydajności pracy, poprawy jej organizacji i dyscypliny i umożliwi podwyższenie stawek płac zasadniczych co najmniej o 5%.

§ 24. 1. Pracownikom objętym niniejszą uchwałą nie przysługują:

- 1) dodatki pobierane dotychczas na podstawie przepisów § 2 uchwały Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 30 grudnia 1970 r. w sprawie podwyżki najniższych płac, wprowadzenia dodatków

do płac dla niektórych grup pracowników, podwyżki zasiłków rodzinnych oraz niektórych emerytur i rent (Monitor Polski Nr 44, poz. 352).

2) ekwiwalenty pieniężne za abonament telewizyjny i radiowy pobierane przez pracowników Robotniczej Spółdzielni Wydawniczej „Prasa-Książka-Ruch”.

2. Kwoty wypłat z tytułów, o których mowa w ust. 1, oraz kwoty wypłaconych:

1) premii za sprzedaż towarów trudno zbywalnych i nadwyżkowych, wypłacanych w ciężar funduszu na przeceny i ryzyko handlowe,

2) premii za szczególną dbałość o towary, wypłacanych w ramach ustalonych limitów ubytków naturalnych towarów,

3) nagród wypłacanych pracownikom placówek żywienia przykładowego na podstawie przepisów zawartych w uchwale nr 106 Rady Ministrów z dnia 21 kwietnia 1972 r. w sprawie funduszu nagród w placówkach żywienia przykładowego (Monitor Polski Nr 28, poz. 154)

zwiększają osobowy fundusz płac, a w jednostkach objętych nowymi zasadami systemu ekonomiczno-finansowego — bazowy fundusz płac.

3. Za podstawę obliczeń kwot zwiększających osobowy (bazowy) fundusz płac przyjmuje się:

1) wypłatę dodatków i ekwiwalentów, o których mowa w ust. 2, w miesiącu poprzedzającym miesiąc wprowadzenia zasad wynagradzania określonych w uchwale, przeliczonych w skali rocznej,

2) wypłatę dodatkowych nagród i premii, o których mowa wyżej, w roku poprzedzającym regulację płac.

4. Upoważnia się Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów do:

1) włączenia odpowiednich kwot, wynikających ze zniesienia dodatków dla najniżej zarabiających oraz innych nagród i premii (ust. 1 i 2) do planu funduszu płac na 1974 r. bądź dyspozycyjnego funduszu płac jednostek handlowych, w których pracownicy objęci zostali zasadami wynagradzania określonymi w niniejszej uchwale,

2) wprowadzenia odpowiedniej korekty produkcji dodanej (dochodu czystego), jak również ustalenia w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych podstaw do określania przyrostu funduszu premiowego kierownictwa w jednostkach objętych nowymi zasadami systemu ekonomiczno-finansowego.

5. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) przedstawiają Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Ministrowi Finansów — w terminie do dnia 31 lipca 1974 r. — rozliczenie planowanego osobowego funduszu płac (dyspozycyjnego funduszu płac) pracowników jednostek handlowych objętych przepisami niniejszej uchwały w układzie resortowo-działowym z podziałem na osobowy fundusz płac i fundusz agencyjno-prowizyjny oraz fundusz płac brutto i netto, uwzględniające skutki finansowe regulacji płac i zmiany dokonane na podstawie ust. 1—4.

§ 25. Upoważnia się ministrów (kierowników urzędów centralnych) nadzorujących jednostki prowadzące działalność handlową w formie agencyjnej do odpowiedniej zmiany stawek prowizyjnych dla osób zatrudnionych na podstawie umowy agencyjnej (umowy zlecenia) wynagradzanych z agencyjno-prowizyjnego funduszu płac ustalonego dla tej grupy osób.

§ 26. Zaleca się centralnym związkom spółdzielni i organizacjom społecznym odpowiednie zastosowanie przepisów uchwały do pracowników zatrudnionych w spółdzielczych jednostkach handlowych oraz w jednostkach handlowych prowadzonych przez organizacje społeczne.

§ 27. Upoważnia się Ministra Finansów do odpowiedniego uwzględnienia skutków zmian w zasadach wynagradzania, wprowadzonych niniejszą uchwałą, w wielkości dotacji dla stołówek i bufetów pracowniczych i studenckich prowadzonych we własnym zakresie przez jednostki budżetowe, przez spółdzielnie zrzeszone w Centralnym Związku Spółdzielni Spożywców „Społem” i Centralę Handlową „Konsumy”, dotowanych z budżetu.

§ 28. 1. Na pokrycie skutków finansowych związanych z wprowadzeniem w życie przepisów uchwały przeznaczona jest kwota 4,4 miliarda złotych w stosunku rocznym.

2. Podziału kwoty, o której mowa w ust. 1, na poszczególne resorty dokona Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych.

§ 29. Do pracowników objętych przepisami niniejszej uchwały nie mają zastosowania przepisy:

1) uchwały nr 199 Rady Ministrów z dnia 30 maja 1957 r. w sprawie wynagradzania pracowników umysłowych państwowych przedsiębiorstw przemysłowych,

2) uchwały nr 198 Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1958 r. w sprawie wprowadzenia w przedsiębiorstwach państwowych specjalnych wynagrodzeń podstawowych dla pracowników pobierających uposażenia ryczałtowe (Monitor Polski Nr 48, poz. 279),

3) § 14 ust. 4 uchwały nr 213 Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1961 r. w sprawie zasad i organizacji normowania pracy (Monitor Polski Nr 54, poz. 235 z późniejszymi zmianami),

4) uchwały nr 301 Rady Ministrów z dnia 14 września 1963 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku kwartalnego dla pracujących,

5) § 2, 3, 4, 5 i 8 uchwały nr 400 Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 1963 r. w sprawie zasad wynagradzania radców prawnych i referentów prawnych zatrudnionych w przedsiębiorstwach państwowych, zjednoczeniach oraz bankach państwowych (Monitor Polski Nr 94, poz. 438 z późniejszymi zmianami),

6) § 5, 9 i 10 uchwały nr 79 Rady Ministrów z dnia 25 marca 1964 r. w sprawie czasu pracy i zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych przy konwojowaniu,

7) uchwały nr 132 Rady Ministrów z dnia 4 maja 1964 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w zjednoczeniach (jednostkach równorzędnych) grupujących państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe i budowlano-montażowe (Monitor Polski z 1967 r. Nr 21, poz. 100 z późniejszymi zmianami),

8) uchwały nr 286 Rady Ministrów z dnia 27 sierpnia 1966 r. w sprawie zasad wynagradzania niektórych pracowników przedsiębiorstw obrotu towarowego, zmienionej uchwałą nr 3 Rady Ministrów z dnia 7 stycznia 1972 r.,

9) uchwały nr 56 Rady Ministrów z dnia 12 marca 1971 r. w sprawie zasad wynagradzania dyrektorów, zastępców dyrektorów i głównych księgowych przedsiębiorstw przemysłowych i budowlano-montażowych oraz nadzorujących je zjednoczeń, zmienionej uchwałą nr 76 Rady Ministrów z dnia 14 kwietnia 1971 r.,

- 10) § 4 ust. 1—4 uchwały nr 43 Rady Ministrów z dnia 2 marca 1973 r. w sprawie zasad gospodarowania funduszem płac w przedsiębiorstwach państwowych oraz grupujących je zjednoczeniach (Monitor Polski Nr 12, poz. 70),
- 11) uchwały nr 83 Rady Ministrów z dnia 6 kwietnia 1973 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w przemyśle lekkim,
- 12) uchwały nr 142 Rady Ministrów z dnia 15 czerwca 1973 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w przemyśle hutniczym,
- 13) § 10 ust. 1 i 2 uchwały nr 163 Rady Ministrów z dnia 6 lipca 1973 r. w sprawie nagród i premii wypłacanych poza planem funduszu płac oraz ze środków nie objętych funduszem płac w gospodarce narodowej oraz poz. 63 i 64 załącznika do tej uchwały,
- 14) uchwały nr 216 Rady Ministrów z dnia 31 sierpnia 1973 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w przemyśle spożywczym,
- 15) uchwały nr 3 Rady Ministrów z dnia 5 stycznia 1974 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w przemyśle węglowym,
- 16) uchwały nr 62 Rady Ministrów z dnia 15 marca 1974 r. w sprawie wynagradzania pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach (zakładach) i centralach zjednoczeń (jednostek równorzędnych) przemysłu lekkiego, nie nadzorowanych przez Ministra Przemysłu Lekkiego.
§ 30. Tracą moc:
 - 1) uchwała nr 19 Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1958 r. w sprawie zmiany zasad wynagradzania niektórych pracowników przedsiębiorstw działających w resorcie handlu wewnętrznego,
 - 2) uchwała nr 245 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1959 r. w sprawie dodatków specjalnych dla inwentaryzatorów w resorcie handlu wewnętrznego,
 - 3) uchwała nr 246 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1959 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w księgarniach państwowych,
 - 4) uchwała nr 354 Rady Ministrów z dnia 12 sierpnia 1959 r. w sprawie regulacji płac niektórych pracowników przedsiębiorstw działających w resorcie handlu wewnętrznego,
 - 5) § 1 pkt 1, w części dotyczącej premiowania za sprzedaż towarów trudno zbywalnych, uchwały nr 231 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1960 r. w sprawie funduszu na przeceny i ryzyko handlowe w uspołecznionych przedsiębiorstwach handlu wewnętrznego, zmienionej uchwałami nr 188 z dnia 26 maja 1961 r. i nr 520 z dnia 7 grudnia 1961 r.,
 - 6) uchwała nr 448 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1961 r. w sprawie specjalnego premiowania kierowników zakładów, szefów kuchni i ich zastępców zatrudnionych w otwartych zakładach gastronomicznych w resorcie handlu wewnętrznego,
 - 7) uchwała nr 363 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 6 listopada 1963 r. w sprawie zmiany zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w Państwowym Przedsiębiorstwie Składnica Księgarska w Warszawie,
 - 8) uchwała nr 387 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1964 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w uspołecznionych zakładach gastronomicznych, zmieniona uchwałami Rady Ministrów: nr 14 z dnia 9 stycznia 1969 r., nr 2 z dnia 7 stycznia 1972 r. oraz nr 97 z dnia 30 kwietnia 1973 r.,
 - 9) uchwała nr 14 Rady Ministrów z dnia 26 stycznia 1965 r. w sprawie regulacji płac niektórych pracowników przedsiębiorstw handlu wewnętrznego,
 - 10) uchwała nr 358 Rady Ministrów z dnia 25 listopada 1966 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w uspołecznionych sklepach handlu detalicznego, zmieniona uchwałą nr 1 Rady Ministrów z dnia 7 stycznia 1972 r.,
 - 11) uchwała nr 87 Rady Ministrów z dnia 5 maja 1967 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników umysłowych zatrudnionych w punktach skupu i magazynach skupu prowadzonych przez jednostki spółdzielczości zaopatrzenia i zbytu zrzeszone w CRS „Samopomoc Chłopska”,
 - 12) uchwała nr 88 Rady Ministrów z dnia 5 maja 1967 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników przedsiębiorstw kolportażowo-handlowych podległych Centralnemu Zarządowi Upowszechniania Prasy i Książki „RUCH”,
 - 13) uchwała nr 89 Rady Ministrów z dnia 5 maja 1967 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w księgarniach przedsiębiorstw podległych Centrali Księgarstwa „Dom Książki” oraz pracowników księgarskich ekspozytur Państwowego Przedsiębiorstwa „Składnica Księgarska”,
 - 14) uchwała nr 132 Rady Ministrów z dnia 12 czerwca 1967 r. w sprawie zasad wynagradzania niektórych pracowników Przedsiębiorstwa Wagonów Sypialnych i Restauracyjnych „Wars” i Przedsiębiorstwa Restauracje Dworcowe „Wars”,
 - 15) § 7, 8, 17, 18 i 20 uchwały nr 181 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 25 lipca 1967 r. w sprawie zasad zatrudniania i wynagradzania muzyków zatrudnionych w zakładach gastronomicznych i innych uspołecznionych zakładach prowadzących działalność rozrywkową oraz załączniki nr 1 i 2 do tej uchwały (Monitor Polski Nr 46, poz. 231),
 - 16) § 2 ust. 3 pkt 2, ust. 7 i ust. 10 załącznika nr 1 oraz § 4 ust. 2 i ust. 3 załącznika nr 2 do zarządzenia nr 28 Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 marca 1972 r. w sprawie prowadzenia eksperymentu w zakresie ograniczenia odpowiedzialności majątkowej pracowników handlu do winy udowodnionej, zmienionego zarządzeniem nr 3 Prezesa Rady Ministrów z dnia 7 stycznia 1974 r.,
 - 17) uchwała nr 106 Rady Ministrów z dnia 21 kwietnia 1972 r. w sprawie funduszu nagród w placówkach żywienia przyzakładowego (Monitor Polski Nr 28, poz. 154),
 - 18) pkt 6 decyzji nr 50 Prezydium Rządu z dnia 6 kwietnia 1973 r. w sprawie zapewnienia warunków dla rozwoju produkcji ogrodniczej oraz usprawnienia obrotu produktami ogrodniczymi,

- 19) § 3 pkt 12 lit. a), pkt 16 oraz § 4 pkt 11, w części dotyczącej premiowania za sprzedaż towarów trudno zbywalnych i nadwyzkowych, uchwały nr 129 Rady Ministrów z dnia 1 czerwca 1973 r. w sprawie uprawnień dyrektorów zjednoczeń i przedsiębiorstw handlowych (Monitor Polski Nr 27, poz. 169),
- 20) § 10 ust. 2, 3 i 4 uchwały nr 301 Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1973 r. w sprawie gospodarki finansowej Przedsiębiorstwa Eksportu Wewnętrznego, ustalania

cen eksportu wewnętrznego oraz zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w eksporcie wewnętrznym,

- 21) uchwała nr 307 Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1973 r. w sprawie poprawy warunków wynagradzania pracowników stołówek studenckich.

§ 31. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1974 r.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

103

OBWIESZCZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU LEKKIEGO

z dnia 2 maja 1974 r.

w sprawie wykazu obowiązujących resortowych aktów prawnych ogłoszonych w Monitorze Polskim.

1. Zgodnie z częścią II pkt 4 wytycznych stanowiących załącznik do zarządzenia nr 14 Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1968 r. w sprawie uporządkowania resortowych aktów prawnych i ograniczenia ich ilości ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia wykaz obowiązujących według stanu na dzień 1 maja 1974 r. zarządzeń Ministra Przemysłu Lekkiego, ogłoszonych w Monitorze Polskim.

2. Zarządzenia ogłoszone w Monitorze Polskim, a nie objęte wykazem, utraciły moc.

3. Traci moc obwieszczenie Ministra Przemysłu Lekkiego z dnia 14 kwietnia 1969 r. w sprawie wykazu obowiązujących resortowych aktów prawnych ogłoszonych w Monitorze Polskim (Monitor Polski Nr 17, poz. 150).

Minister Przemysłu Lekkiego: *T. Kunicki*

Załącznik do obwieszczenia Ministra Przemysłu Lekkiego z dnia 2 maja 1974 r. (poz. 103).

WYKAZ

obowiązujących zarządzeń Ministra Przemysłu Lekkiego według stanu na dzień 1 maja 1974 r.

Lp.	Data	Tytuł zarządzenia (w sprawie)	Zarządzenie ogłoszono (rok, nr i poz. Monitora Polskiego oraz późniejsze zmiany)
1	2	3	4
1.	2.V.1953 r.	w sprawie skupu niektórych surowców i półfabrykatów włókienniczych	1953 r. Nr A-39, poz. 484 zm. wynik. Nr A-76, poz. 907*)
2.	25.V.1962 r.	w sprawie obrotu niektórymi skórami futerkowymi w stanie surowym	1962 r. Nr 46, poz. 219, z 1969 r. Nr 50, poz. 386
3.	6.VI.1962 r.	w sprawie ewidencji usług w zakresie przerobu skór futerkowych	1962 r. Nr 50, poz. 243
4.	1.VIII.1970 r.	w sprawie określenia stanowisk pracy w przemyśle włókienniczym oraz w przemyśle azbestowym objętych wykazem prac wykonywanych w warunkach szkodliwych dla zdrowia, uprawniających do zaliczenia do I kategorii zatrudnienia	1970 r. Nr 27, poz. 229**)
5.	9.II.1971 r.	w sprawie ustalenia wzoru odznaki „Zasłużony Pracownik Przemysłu Lekkiego”	1971 r. Nr 21, poz. 138
6.	22.IV.1974 r.	w sprawie obrotu i gospodarowania skórami z bydła rogatego i koni	1974 r. Nr 15, poz. 100

*) zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (wyjęcie obrotu szmatami spod właściwości Ministra Przemysłu Lekkiego);

***) oraz Przewodniczącego Komitetu Pracy i Plac.